

JORDI XARGAYÓ

Carreteres

Girona és, després de les Illes Balears, la província de l'Estat amb més vehicles matriculats per número d'habitants. Girona està al nivell dels països més avançats de l'Europa occidental. Girona, fruit del sector turístic, també deu ser una de les zones europees amb major densitat de trànsit. La província de Girona, però, només té tres carreteres desdoblades: la de Banyoles, per obra i gràcia dels Jocs Olímpics, si no no ho estaria; a Santa Cristina d'Aro, que, a part d'unes evidents necessitats, és una de les zones de la Costa Brava que rep un major flux de visitants barcelonins; i des de fa unes setmanes el petit tram que va d'Empuriabrava a Roses, cinc quilòmetres, dels quals ni te'n adones, amb quatre rotondes—alguna d'extremadament perillosa—i que, com era de suposar, no ha resolt els enormes problemes de trànsit d'aquella carretera.

Les cues han desaparegut del tram Roses-Empuriabrava, i viceversa. És cert. S'han traslladat a altres punts. A pesar del desdoblament, alguns usuaris continuem fent el mateix que altres anys: circular per la carretera de Llançà.

MANUEL IBARZ

Gastar en ambulàncies

En aquest país la majoria del responsables municipals passen amb gran facilitat d'emular el rei Mides a fer el paper de captaires miserables dignes de la més gran conside-ració. Quan els convé fan de Ramsés II i quan toca fan el paper de pidolaire, com si res. Sobretot quan passa alguna cosa extraordinària o una tragèdia i no poden resistir la temptació de sortir a la fotografia i dir la seva, que tant pot ser per atribuir-se tots els mèrits de l'esdeveniment, si els fa lluir, o per encolomar les culpes o les responsabilitats a un altra, si creuen que els pot fer desmerèixer en la consideració dels seus electors.

En aquest festival permanent en el qual tots plegats compe-teixen per veure qui la diu més grossa sempre s'obliden d'allò que és fonamental, és a dir, del paper que la llei els atribueix com a titulars d'una institució de l'Estat amb un àmbit de competències determinat i del qual no poden sortir, encara que a vegades ho intenten. Per això seria bo que, de tant en tant, rellegissin els textos en els quals es diu quines són les seves competències reals (no les que s'imaginin en les nits d'insomni) i, sobretot, quins són els

Tot sigui perquè els nostres alcaldes passin a la història al costat dels faraons

serveis que han de prestar als ciutadans.

La relació dels serveis que els municipis han de prestar obligatòriament cap en un paper de fumar escrit amb lletra grossa i la relació de les competències que la llei atorga als ajuntaments cap en un paper de la mateixa mida, però escrit amb la lletra una mica més petita.

Però val a dir que l'atribució d'una competència no necessàriament ha de correspondre a un servei i molt menys a un cost avaluable en diners. Per exemple: la prevenció i extinció d'incendis és una competència municipal que a Catalunya exerceix la Generalitat (excepte en el municipi de Barcelona), la qual cosa permet als ajuntaments catalans de més de 20.000 habitants obviar la prestació d'un dels serveis que la llei els imposa. I es podrien posar altres exemples.

Vull dir amb això que quan molts alcaldes inauguren estàtues eqüestres en honor a la seva persona o arcs de triomf per a perpè-

tua memòria de la seva gestió (o altres obres d'utilitat i cost similar, atès que ja no s'estila fer aquesta mena d'atzagaiades), farien bé d'amagar-se, en lloc de treure pit davant dels fotògrafs.

Des que les finances municipals han passat de l'economia de subsistència, és a dir, de pagar el sou del secretari entre tres ajuntaments, a viure en una certa opulència, els ajuntaments són víctimes de la síndrome del nou ric segons la qual ara només pensen a com gastar els diners dels impostos en foteses i collonades. És el cas dels carrils bici per a ús d'un percentatge de la població que no arriba a la unitat; dels parcs públics per a gaudi d'ocells, granotes i sargantanes; dels palaus de fires i congressos, auditoris i centres cívics per lluir a les estadístiques, i un etcètera inacabable que faria enrogir a qualsevol que vegi l'estat de l'enllumenat públic, de l'ordenació del trànsit, del servei de recollida de deixalles, de la neteja viària, de la qualitat de l'aigua que surt de l'aixeta o de les clavegueres quan plou.

Tot sigui perquè els nostres alcaldes passin a la història al costat dels faraons perquè, si no fos per això, més valdria gastar-los en coses menys vistoses i de més utilitat, allà on es necessiten o poden fer servei, com ara una ambulància.

FRANCESC CRUANYES

Presidenciables

Mirat des de fora, sense passió, no hi ha res ni ningú més semblant que els tres candidats a la presidència del Barça. Tots tres han triomfat en els respectius àmbits professionals. Si els hem de creure, tots tres estimen el seu club de futbol com l'aire que respiren. Tots tres són homes. Tots tres són rics.

I ho podríem estendre a la resta de candidats que s'han anat despenjant o fusionant en el llarg camí de la precampaña. Si fa no fa, tots responien al mateix perfil sociopatològic: el Barça com una malaltia, el futbol com una raó de ser.

Així es presenten, i el soci, babbau, s'empassa que tots i cadascun esmorzen amb bols de llet amb l'escut blaugrana, dinen amb la coberteria de l'Sport, es dutxen amb gel de bany *Fragància de Wembley* i dormen amb llençols setinats de la casa Nike.

Que bonic que ha de ser esdevenir el cèsar del gran coliseu del Noucamp i tenir al polze la possibilitat de fitxar o engegar al Miniestadi el jugador que ha nascut amb la flor al cul o el que s'ha aixecat amb el peu esquerre. L'elecció és democràtica; no cal dubtar-ne, però a l'legit sempre el coronarà una mena d'aura: president per la

CARTES DEL LECTOR

Les cartes que els lectors envien a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades, signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon. No es publicaran cartes amb pseudònim ni amb inicials. Les cartes també es poden enviar per correu electrònic, a l'adreça opinio.diaridegirona@epi.es.

Sobre platges adaptades

L'Associació Mifas és el referent per a moltes persones que busquen informació sobre alguns temes concrets que tenen a veure amb el col·lectiu de discapacitats físics.

Darrerament, diverses entitats semioficials i oficials ens hem demanat informació sobre les platges adaptades a les comarques gironines.

Obtenir aquesta informació no ens ha estat gens fàcil, tot i que, segons els mitjans de comunicació, perquè una platja tingui bandera blava cal que sigui accessible.

Primer de tot, vàrem demanar al Departament de Governació quin era l'organisme del qual depenia aquest tema, i se'ns va informar que era el Departament de Medi Ambient.

Des del Departament de Medi Ambient de Girona se'ns manifesta que no en saben res. Llavors telefonem a la delegació de Barcelona—per allò que potser allà tenen més informació—, però aquests també desconeixen el tema i ens deriven a l'Agència Catalana de l'Aigua. Tot seguit, ens posem en contacte amb la mencionada agència, i des d'allí ens

manifesten que coneixen les dades de les anàlisis d'aigües de les platges però no de les adaptacions, i ens remeten a l'Adeac—Associació d'Educació Ambiental i del Consumidor— de Madrid.

Finalment, des de l'Adeac se'ns confirma que poden facilitar-nos la informació referida. Tel 91 435 31 47 i www.feee.org (a l'apartat Blue Flag-Bandera Blava).

Esperem que aquesta informació serveixi a les persones que n'han de fer ús i a aquells departaments que seria bo que en tinguessin coneixement.

Pere Tubert i Bassas
President de Mifas

A Salt els alcaldes canvien, els sistemes no

Per què diem això? Doncs perquè ens sembla que estem vivint una situació repetida, tot i que al davant tenim gent nova, gent que ens va prometre diàleg.

Sap greu veure al diari que l'equip de govern fa balanç de feina feta i de projectes de futur i en cap cas fa esment, ni de passada, del conveni col·lectiu del personal, pendent de negociació. Pendent de negociació perquè el dia 3 de maig vàrem fer l'última reunió; la Junta/Comitè va demanar una nova reunió per escrit el 18 de maig, que no va obtenir resposta, vàrem demanar hora a l'alcalde, i el 19 de juny (un mes més tard) ens va dir simplement que es comprometia a respondre. I encara esperem!

Deu ser que no és important. Deu ser que ja compleixen el seu objectiu allargant les negociacions i tenint-nos descontents i desenganyats. Mentrestant es continuen cobrint llocs a dit i pagant productivitats poc clares. Una altra situació que també ens sona molt de l'anterior consistori: I que l'oposició, ara al govern, denunciava. Serà una plaga que s'encomana?

Serà que ens agrada queixar-nos? A veure, repassem: tenim un document signat per l'equip de govern comproment-se a iniciar les negociacions per a un nou conveni el mes de setembre de 1999, però la Junta/Comitè, mostrant una voluntat oberta i positiva des de l'inici d'aquesta legislatura, va considerar convenient donar el temps necessari al nou equip de govern per ressituar-se en els seus càrrecs i prioritzar els interessos de la població saltenca i vàrem esperar fins que aquest equip va considerar convenient reunir-se, el 26 de gener de 2000, perquè abans de res volíem un ambient de diàleg constructiu. I estem a juliol de 2000 i no tenim ni diàleg!

Aquest equip de govern té realment ganes d'escollar el seu personal i establir unes bases mínimes de negociació. No? que ho digui clarament. Sí? La pregunta del milió és: quan?

Bona festa major a tothom (sort que Sant Jaume és el 25 de juliol i punt, si no vés a saber quan la celebrariem!)

Joan Ataz
President de la Junta/Comitè de Personal de l'Ajuntament de Salt

«Ni vénen del nord ni vénen del sud, ni tampoc és cert que tant li faci d'on vinguin, com diu l'himne»

gràcia de Déu, investit per la glòria del gol en temps de descompte, cridat pel destí de la massa, honorable per pilotes!

Tant se val que sigui agnòstic, creient o ateu, que la religió del «penal i gol és gol» el durà a pelegrinar després de cada victòria a la Meca de la Mercè, per donar gràcies de la dissort del contrari com el pitjor dels fanàtics pagans.

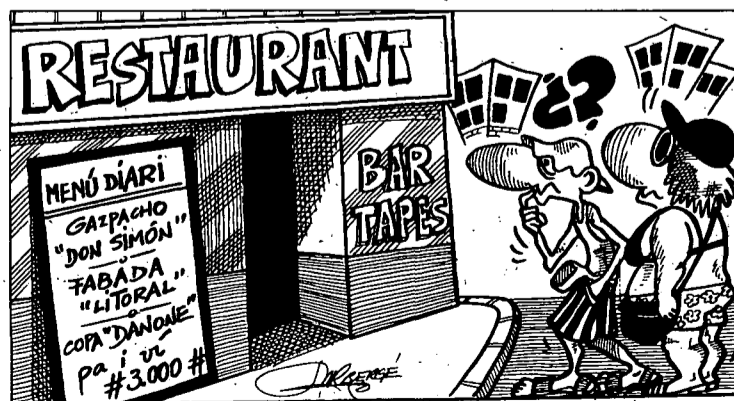
Ni vénen del nord ni vénen del sud, ni tampoc és cert que tant li faci d'on vinguin, com diu l'himne. Tots tenen seient a tribuna, tots miren de reüll a general i tots apunten cap a la llotja.

Ara mateix, avui, tots són superhomes. Asseguren que tenen a la mà—i a la cartera—la tàctica que ha de treure els culers del pou de les desil·lusions. Parlen d'esperances renovades i creuen que la matemàtica empresarial pot capgirar els atzars d'un esport, d'un joc.

D'avui en vuit, quan un resulti l'elegit, n'hi haurà un parell que continuaran amb la mateixa força, i de sobte el nou president haurà de descobrir el valor de la humanitat.

El president esdevindrà humà i, al capdavant, solitari. És la grandesa de la vida. Són coses del futbol.

AMB LA V DE BERGÈ

La manca de cuiners marca l'inici de la temporada d'estiu de Lloret